

ציידים ודגים

HIC RODOS HIC SALTA

סמל זה כמו קרטיקית בלי קופסה. הבעיה העיקרית באותו סמל מסכן, היתה ה' חיה המציירת שם, שהיו כאלה שאמרו עליה שהיא איילה והיו כאלה שאמרו עליה שהיא עז עם קרניים וזה לא לכבוד המועדון ציידים ודיגים שהסמל שלו תהיה עז, או, כמו שהתבטא קיבוצר אחד: "עז בהבעה של היש".

בין העזבהבעה-שליש ובין חלוקת קב' לות למשלמי כספים, הספקתי לשמוע ש' יש כבר 135 חברים רשומים, מהם 60% ציידים ו' 40% דיגים ושמקבלים חברים חושים רק בתנאי שהם קונים מניה ב'100 לירות ומביאים המלצה של שני חברים, ה' מעידים עליהם שהם אנשים ישרים. קואלי' פיקציות אחרות לא דורשים, מפני שאיש אינו מעלה על דעתו שסתם-בן-אדם שאינו צד ואינו דג ירצה להצטרף למועדון, ש' חברים מסתובבים כל היום עם הרהורי רצח כלפי בעלי-חיים חפים מפשע שלא עשו להם כל רע ובזמן שאפילו צנע אין בארץ ואפשר להשיג סטייקים כמה שרוצים.

אבל דוקטור שפירא מסתייג. המועדון זה לא כל כך בשביל להרוג חיות, כמו בשביל אהבת-הטבע. נמאס לו כבר להס' ביר לאנשים שציידים זה לא עם של רע' ביבשר, אלא של אוהב-יטבע. יש בינינו כאלה שאפילו לא אוכלים מה שהם צדים. הם נהנים מהאפשרות להיות בחיק הטבע ופעולת הצייד עצמה. יש הרבה שמחלקים את שלל הצייד בין ידידים ומכרים ובלבד שלא יצטרכו לנגוע בזה בעצמם. דברי מילות אלה התקבלו בהסכמה על-ידי ה' עומדים סביב, ואחד מהם גילה אפילו את הסיבה. מתברר, שנשי הציידים מסרבות בכל תוקף לנקות את פגרי החיות שבעליהן מביאים הביתה, ועל הציידים לעשות זאת בעצמם. עבודה זו כל כך מאוסה עליהם שהיא מוציאה להם הרבה מהתענוג של ה' צייד, אלא שהחיים החברתיים במועדון מח' זורים אותו. כאן אפשר לבוא פעם בשבוע ולדבר על ההצלחות ולהחליף רשמים וגם לשמוע הרצאות איך לאף כלבים ואיך להבדיל בין קרפיון לבורי ועוד דברים מועילים כאלה, ומפעם לפעם גם לערוך נשף רקודים.

אחת העובדות המשמחות ביותר של ה' שנה, היא ללא כל ספק עובדת קיומו של מועדון הציידים והדיגים בע"מ. סוף סוף התארגנו דיגי הקרפיונים וצידי ה' אוטוגרפים ופתחו להם מועדון משותף, אישם במרתף הבית ברחוב זנגביל 26, חל-אביב.

מיד לאחר שנפתחו דלתות המועדון, ב' יום הרביעי בשעה שמונה בערב, נכנסתי לשם, ומצאתי אולם כמעט ריק ורק בצד, ליד מזנון עם מיכל מים חמים, שתי גבי' רות כבודות מכונות תה, בדיוק כמו ב' מועדון מילוא. ההבדל היחיד היה, שעל הקירות לא היו תלויות תמונות אבסטרק' טיות, אלא שלשה ראשי-פוחלצים של איי' לות רוות ושני ציורים ריאליסטים של דגי' פילה.

כשהזמן התחיל לרוץ, התחיל גם ה' מועדון להתמלא. ציידים ודיגים נכנסו ב' ערבוביה וביניהם היה גם היושב ראש, ה' דוקטור מלאכי שפירא, והסגן שלו, אלימלך זקש. כיוון שהיה זה יום הפגישה השבועי, היו להם כל מיני עניינים לסדר, שהחשוב ביניהם היה ענין הסמל, שסוף-סוף צריך להחליט עליו סופית, כי ציידים ודיגים בלי

"הרה, אמרתי. כל פעם אתה תופס דגים כאלה?"
"לפעמים."
"כמה לפעמים?"
"יש מעט דגים בים-התיכון."
"כמה זה אצלך מעט?"
"אני יכול לספור לך על הידים כמה דגים הוצאתי."
"או כמה זה בדיוק?"
"השנה רוב הפעמים בלי דגים."

אפילו זה ניחם אותי קצת, מפני שכדאי לראות דיג בפעולה אפילו הוא לא תופס שום דבר. ביקשתי איפה מפרייזוס שירשה לי להצטרף אליו למסע הדיג הקרוב, אבל מפרייזוס ענה שהוא דג באשדוד ולדאבנו ה' גדול, כל המקומות במכונית כבר תפוסים.

ביבר החיות

הלכתי ברחוב וחלפתי על פני נערה אפריקאית, מחניכות הסמינר האפריקני' אסייתי. איך שחלפתי על פניה, יצא מהבית ממול ילד קטן במרוצה, וצעק: "כושית! כושית!" הנערה הפנתה אליו את פניה ו' אמרה לו בכעס: "בלום פידו!"

כיוון שראיתי אותה כועסת, ניסיתי ל' הרגיעה. אמרתי לה שהילד בודאי שלא התכוון לעלוב בה וזה היה אצלו לכל ה' יותר בסוג של פליאה וסקרנות וכדי לחזק את דברי, סיפרתי לה, כי בהיותי בגאנה, היו רודפים אחרי ילדים קטנים ברחוב ו' קוראים אחרי אברוני באי שפירושו ב' שפת המקום: "אדם לבן את שלום" ו' כמובן שלא ראיתי זאת כעלבון.

לתתה בי הנערה זוג עינים גדולות ו' יפות ואמרה לי בעצב: "אבל זה לא אותו הדבר!"

חמש המלים הללו, זה לא אותו הדבר שנאמרו במין תוגה חרישית, היכו בלבי שרשים עמוקים, שלא הצלחתי לעקור במשך כמה ימים. כל פעם שהייתי פוגש בילד קטן ברחוב, היה משפט זה תורר וצף ב' הכרתי כשהוא מלחה רגשי אשמה, עד שהחלתי שכדאי לבדוק את הדבר.

חזרתי לאותו מקום בו פגשתי את ה' נערה האפריקאית, אבל לא מצאתי שם את הילד הקטן שחיפשתי. במקומו מצאתי ילד קטן אחר. ניגשתי אליו ושאלתי אותו איך קוראים לאנשים שגחן עורם כהה?

"לא יודע."

"ואיך קוראים לאיש שחור?"

"כושי." אמר הילד.

"מאיפה אתה יודע?" הקשיתי לשאול.

"מהספר."

"מאיזה ספר?"

"מספר עם הציורים."

"תראה לי את הספר?"

הילד לא חיכה לבקשה נוספת. הפנה פניו לביתו וכעבור חמש דקות חזר אלי' בריצה, כשהוא מנפנף בידו ספרון צבעוני. נטלתי את הספר והצצתי פנימה. היו שם כמה סיפורים. היה שם סיפור על חתלתול, על כלבלב, על עשרה כושים קטנים ועל דובון שהלך לרקוד ביער.

חתול, כלב, כושי ודוב.

כה אמר טוסבראהינדי

ההשכלה לא מפריעה לאף אחד להישאר בור.

"חוץ מזה," מוסיף ואומר היושב-ראש, "יש לנו גם כחנות מרחיקות לכת. עכשיו אנחנו שותקים ונמשיך לשחק עד שנהיה מבוססים. אבל אחרי שנהיה מבוססים יהיה לנו פה מרכז לדרישות נגד הממשלה. שיפסיקו את ההפרעות בציד מצד הקבוצים וכל מיני חוקים בלתי מתאימים, והשמדת דגים על-ידי פצצות והרעלת חיות בפחית' נות."

אחרי שקיבלתי את כל ההסברים האלה וגם תקעו לידי חוזר לחברים שלמדתי ממ' נו, בין היתר, שבעלי המניות יכולים לש' כור את המועדון וכליו לכל מיני שמחות משפחתיות במחירים מוזלים, ביקשתי לצאת עמם לציד בשביל לראות את הצייד ה' יהודי לא רק ליד כוסיטה במועדון, אלא ממש בשעת הפעולה, כשהוא רודף עם רובה ביד ועם כלבים צדים אחרי ארנבת מסכנה. ברגע זה נאלמו כל הפיות דום וכל אחד הפנה לי את הגב. הצלם גילדמן, שהוא מנהל אגף הקליעה, ניסה אמנם לעזור לי, אבל גם הוא העלה חרס, כי הגיפ שבו הוא נוסע, היה בחיקויים.

אחרי האכזבה הגדולה מן הציידים, שה' שד יודע למה חששו להראות לי מה הם מסוגלים לעשות, פניתי אל הדיגים. היה שם אחד, איזה מיכאל פרייזוס, ש' היה מלא סיפורים כריזמוניים בנוסח הברון מינכהאוזן: "לתפוס דג? אין דבר פשוט מזה. אבל בשביל לתפוס דג, צריך לתת לו לאכול. קודם כל תופסים דג קטן. איך אני עושה את זה? בימים חמים, לוקחים קערה עם קמח ומכסים בסרטוט ובתוך הסמך' טוט עושים חור. שמים את זה בין הסלעים ותופסים קיפון, זאת אומרת בורי. את הבורי הזה אני שם על הקרס של החכה וזורק לים. תולעים לא שמים, מפני ש' התולעים הם רק למים מתוקים. וככה אני זורק את הקיפון ותופס דגים גדולים. ב' דרך כלל אני תופס סלפוד של 30 קילו בממוצע ולפעמים אפילו יותר גדול. פעם תפסתי דג של 80 קילו, איזה שלושה מטר אורך. אולי שלוש פעמים נקרע לי מהה גדול. הוא משך לי 160 מטר ניילון ואם היה נותן עוד סחיבה אחת, בחיי, שהיה מושך אותי גם כן."

פעם תפסתי גם דג של 80 קילו, איזה 3 מטר אורך, שמשך לי 160 מטר ניילון